



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De sedata maris tempestate, Sermo XX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

est anima corpori, hoc est animæ Christus, sine anima corpus non viuit, non viuit anima sine Christo: recedente anima mox corpori fœtor, corruptio, putredo, vermis, cinis, horror, & omnia visu detestanda succedunt: discedente Deo, confestim venit in animam peccatorum fœtor, corruptio criminum, vitiorum putredo, conscientia vermis, vanitatum cinis, infidelitatis horror, & fit in corporis sepulchro viuo funus animæ iam sepultum. Accedebat ad causam, quod cadauer perfidia perfidis agebatur obsequiis & impietatis ministerio pietas curabatur. *Ingressus, inquit, Iesus domum principis, vidit symphoniam.* Nunquid tales piaculum de pietate non faciunt, qui ad luctum musicam, ad funera suorum extranea lamenta conducunt? ubi vero planctus non est, ibi est emptæ, & mercenaria cantilena. Mortuum non artifex fistula, sed simplex plangit affectio. Christus ergo discipulum suum non deesse voluit exequiis paternis, sed prophanis luctibus, noluit interesse.

De sedata maris tempestate, Sermo XX.

Ecclésiasticæ lectiones sic diuino dispensantur arcano, vt & peritis scientiam conferant altiores: & simplicibus salutaris intelligentiæ gratiam largiantur. Ascendente, inquit, in nauiculam Christo, fecisse motum magnum refertur ausa tempestas. *Ascendente, inquit, eo in nauiculam, secuti sunt eum discipuli eius, & ecce motus magnus factus est in mari, ita vt nauicula operiretur fluctibus, ipse autem dormiebat.* Mare quod pedibus Christi tumentia terga submitit, strauit in plano vertices suos, motus frenauit, astrinxit fluctus: & per liquentem viam saxa soliditate seruiunt, modò quid est quod vsque ad periculum sui sæuit, furit, contendit auctoris? quid ipse Christus futurorum præscius, præsentium

Mat.

9.

Mat.

8.

Ioan.

6.

præsentium sic videbatur ignarus, vt instantem procellam, tempestatis horam, tempus periculi non caueret: sed inter vigilantes omnes tunc solus teneretur in somno, quando imminebat sibi, suisque tam grande discrimen? Fratres, gubernatoris peritiam non probat temperies serena, sed procellosa tempestas: blandiente aura, nauim regit vltimus nauta, in confusione ventorum, primi quæritur ars magistri. Hinc est quod discipuli posteaquam viderunt sibi industriam nauticorum deperiisse, in se maria sæuire, se fluctus petere, aduersum se ventorum turbines irruisse: ad ipsum gubernatorem rerum, vectorem mundi, elementorum magistrum trepidi confugerunt, petentes vt sedaret fluctus, periculum summoueret, salutem redderet desperatis. Denique vbi iussio sola addixit mare, recessit vëtos, tulit turbines, dedit quietem, nauigantes ipsum esse omnium sentiunt, credunt, fatentur auctorem. Sed iam quod intrus est proferamus. Vbi Christus Ecclesiæ suæ nauim mare sæculi transfretaturus ascendit, gentium flabra, Iudæorum turbines, persecutorum procellæ, vulgi nubes, dæmonum nebulæ, sic ruerunt, vt totius mundi fieret vna tempestas: Regum spumabant vndæ, feruebant potestatum fluctus, sonabat rabies traditorum, populorum gurgites rotabantur, perfidiæ notabantur scopuli, mugiebant littora Christiana, lapsorum naufragia vexabantur, & erat totius mundi vnum discrimen, vnumque naufragium. *Tunc discipuli accedunt ad Dominum, & suscitauerunt eum, dicentes: Domine, salua nos, perimus: & dicit eis Iesus, quid timidi estis modicæ fidei? Suscitatus ergo à discipulis Christus, mare, hoc est, mundum, corripit: tranquillat orbem, reges mitigat, potestates placat, sedat fluctus, componit populos, Romanos efficit Christianos, ipsosque executores verbi Christia-*

næ fidei reddidit, qui fuerant persecutores nominis Christiani. Hanc tranquillitatem seruant principes Christiani, Ecclesia tenet, habet Christianitas, gentilitas admiratur. *Tunc, inquit, surgens imperauit ventis & mari, & facta est tranquillitas magna. Porro homines illi mirati sunt dicentes, qualis est hic, quia & venti & mare obediunt ei.* Discipuli sunt hi, qui accedunt ad Dominum, qui suscitât eum, qui saluare se humili supplicatione deprecant: homines verò dicuntur, qui elemēta Christo taliter obedisse mirantur. Verè homines sunt, & sæculi homines, qui mirantur ad obedientiam Christi mundum sic esse conuersum, qui templorum vertices velut vndarum tumores stupent sic esse deiectos, qui idolorum spumas, dæmonum vident turbines sic fugisse: quos attonitos reddit Christiani nominis toto orbe profunda & diffusa tranquillitas. Et verè fratres, dormiēte in morte Christo, in Ecclesia magna est exorta tēpestas: resurgēte à mortuis Christo, Ecclesiæ reddita est, sicut scriptum est, tranquillitas magna. Modo nos dormiētē in nobis Christum toto precordiorum gemitu, fidei voce, Christianis lachrymis, ploratu alto, apostolicis clamoribus excitemus, & dicamus: *Domine, salua nos, perimus.* Et quia lectio aptè tēpori cōuenit, & sicut scriptum est: Aquilo durus vētus, nomine autē dexter vocatur: qui nobis gentes sic feras, sic amaras aduectat: hic ergo Aquilo ventus durus per dextrum, per Africum, per Austrum, per Eum diffudit se Christi turbine, maria confundit, delet aera, mōtes deiicit, sorbet vrbes, prouincias mergit, totius orbis cogit unum esse naufragium. Hinc est quod nauicula Christi nunc tollitur ad cælum, nunc in trepidationum ima descendit, nunc Christi regitur viribus, nunc formidine iactatur, nunc operitur fluctibus passionum, nunc confessionum remigiis enatat. Sed nos fratres iterum atque iterum clamemus: *Domine, salua*

Prou. 27.

Iuxta

LXX.

salua nos, perimus. Et reuera fratres, si essemus vnum, & humanum corpus, si eos qui pereunt nostra esse viscera crederemus, afflictione ieiunij, precum gemitu, effusione fletuum, iugiter clamarem: *Domine, salua nos, perimus.* Et studeremus nobis in nostris fratribus subuenire: nec furente gladio sanguinis nostri mare videremus in terris, nec tanta corporum, sed nec animarum iam naufragia sentiremus, atque humili voce precaremur. *Domine, salua nos, perimus.* Nec tamen vlla compassio, pietas vlla, vllus pauor, quicumque pudor nos, vel compunctio exuscitat ad dolorem. Dei, Dei est quod vrgemur malis, quod verberamur semper, quod gentes valent, quod ruit grando, quod rubigo inficit, quod impietas potest, quod dominantur morbi, quod sauit mors, quod tremit terra: nos tamen nec tremimus, nec timemus, nec declinamus à malis, nec appetimus bona. Auaritia furit, anhelat pōpa, iniquitas placet, aliena delectant, sed nostra pereunt: Dei flagella veniunt, sed nostræ prouocant culpæ. Si Deus iustus, vtique nostri misericors. Fratres reuertamur ad dominum, vt reuertatur ad nos Deus: renunciemus malis, vt respōdeāt bona: seruiamus Deo bono, vt nō malis gētib., & potestatib. iniquis seruiamus, Christo Domino, ac gubernatore nos auxiliāte, honor cuius & maiestas sine fine permanet in sæcula sæculorū. Amē.

De eadem, Sermo XXI.

Quoties Christus nostra dormit in nauī, & ignauiæ nostræ somno soporatur in corpore, irruit procella tota confusione ventorum, sauiunt minaccēs vndæ, & dum spumosis fluctibus sæpius eleuantur & decidunt, amara, nauigantibus gignunt expectatione naufragia: sicut præsens Euangelistæ lectio declarauit, dicens: *Et ait illis Iesus illa die, cum sero esset factū, Marc. 4.*